

Samo Kreutz



Monoigra

namesto tebe se igram s seboj

tako se greš tudi skrivalnice
kar je čisto preprosto
le pretvarjati se moraš da se lahko
pregneteš v lastno senco

ob večerih postaneš trepet v temnih beločnicah meseca
zadnji prah sipkega spomina puščavskega pigmenta
ali zjutraj nihajoči klorofil sončevega drevesa

seveda si lahko vse ostalo

toda nikoli ne pozabi
globlje se skriješ težje se kasneje najdeš

zato se je bolje samo –

loviti

Počasneje, tišje

Hodi počasi –
počasneje.

Smejiš se: Norček, samo drevo si.
A vendar, moja razklenjena skorja
je tvoja obrnjena koža.

S pramočjo zelenečega bršljana.
Svedraš se skozme,
ko brazgotiniš moje besede.

Le hodi, počasneje.

Vame vedno znova
zasajaš svoje vezi, v katerih se na novo rojevam.
Čez vse te brazde spomina.

Zato golčim vate
s polglasom podivjale trate.

Hodi vendar počasneje –
tišje.

Nad večerom

nad večerom se rojeva žolto božanstvo

sonce se vegasto opoteka čez tista drevesa
nemirno razrasla povsem ob dnu blodečega pogleda
rogovile njihovih grčavih krošenj ti krajšajo obzorje
vsakič ko izmakneš lice razklenjenemu
valovanje zaloške
se skriješ med večerni šepet device
marije vnebovzete iz polja

tedaj jih ugledaš prihajajo spotegnjenih
udov po horizontali
čez fosilno oko okamnele davnine kakor tedaj kralji

cesta je naličena z venečimi odtenki škrlata
prav takšnih barv je kot ta iz letečega neba čez helsinke
tema se kradoma pozibava kakor stara črna mačka
prežeče igrajoča z odsevi nad opustelimi
škatlastimi postavami ječečih igral

na sredini raskave skorje asfalta gluhe šepave sence
ovijajo v prevelike temne frake
hiše grmovja trave sape

pa še

presušeno otroško drhtenje
zagozdeno oglašanje policijske sirene
pijanske krike blodnjavih nočnih veseljakov
kovinsko hlastanje rjastih prikazni

dokler ne bo za trudno večnost vse
prekrila vlažna membrana
mlačne spenjene krvi –

jutri navsezgodaj

Nemir hroščev

Ob večerih je nemir hroščev rjast.

Ker so poroženele dnevne barve
trepetavo zamuljile molčanje.

Sveže narezani žarki temnijo. Nad drobtino poletja.
Siveča senca
se daljša kot švigajoča tipalka.

S spotegnjenimi rameni se starčevsko
oklepa ristanca noči.

Ugledam se čez njena stoterna zrkla.
Niti ne tako temna
ne grozeča.
Le zaledenelo izčiščena.

Vem. Je svet.
Je vek.
Lepljiv hroščji nemir povsod.

Ležem. Z ličinkami, larvami, bubami ...
Grizem se skoz večere.
Goltam jih, kakor ostali ližejo življenje.

Presušeno skorjo.
Namakam v lastno polzeče tkivo
in si znova prisvajam njihov nemir.

A tokrat je manj –

rjast.